

BORIS LETO

HABITAT

Boris Leto

HABITAT

1. kapitola

Čechy

současnost

více než čtyři století po sepsání Kelleyho rukopisu

Rodiče neměli společnou ložnici, protože otec chrápal. Tolik k oficiální verzi. Tuto lež jsem prokoukla v šesti letech při noční obchůzce toalety. Všimla jsem si naprostého ticha – z otcova pokoje nevycházelo žádné chrápání. A jelikož jsem odmala zvědavá, nastavovala jsem si po další dny budíky na různé časy, abych kvůli jednomu nechrápání neudělala ukvapený závěr. Ticho. Pokaždé. Moji rodiče se nemilovali a zůstali spolu jenom proto, aby mé dětství nezničili rozvodem. A světe div se, odhalená lež mé dětství zničila.

To mi bylo šest let.

Začala jsem si více všímat, jak se k sobě chovají. Byli spíše *lepšimi* spolubydlícími, které k sobě pojí nájemní smlouva a zápis na matrice. Párkrát jsem po půlnoci nacytala otce, jak si bez života šmejdí po bytě. Pokaždé si utrápeně sedl k notebooku a pracoval na svém románu. O čem píše, to jsme s mámou nevěděly, ale nechával se slyšet, že kdyby nebylo románu, nadobro by se pomátl. Když se

nad tím dneska zamyslím, neměl svůj život rád. Místo spisovatele na plný úvazek byl argumentujícím robotem za bankovní přepážkou a rozdával neupřímné úsměvy. V těch vzácných chvílích, kdy jsem ho v noci vídávala tvořit, jsem se neodvažovala ozvat. Stála jsem ve skrytu a jako věrná dcera potajmu trpěla s ním.

Jenže jisté osudné soboty nezazněl z otcova pokoje ani šramot. A když otec nevycházel ani po přivolání k obědu, vešla do jeho pokoje matka. V místnosti našla pouze kopii jeho románu pohozenou na palandě. Vlastně až letos mi prozradila, o čem román byl: bankéř se každý den těšival, až se těsně před spaním vymluví na psaní románu, a když rodina usnula, vydal se do sklepa, kde našel dveře do jiného světa. A právě tam se jeho život stával smysluplnějším.

Proč po sobě zanechal svou prvotinu? Čekal, že se matka zasadí o její publikování? Nebo se jí ve skutečnosti toužil pomstít a ukázat jí zrcadlo? V románu totiž vystupovala manželka chladná jako arktické vody. Nevím, co s prvotinou matka udělala, každopádně ji k žádnému vydavateli nezasla. Za tu zradu si to ani nezasloužil, opustil nás, mě, utekl a tím mě zradil.

Od otcova útěku se datuje můj strach, že i já mám svého pana Hydea, zrůdu, která dokáže zničit život mně i mému okolí. Ve svých sedmnácti se bojím, že udělám fatální kravinu, která mi nenávratně zpacká život. Hrozím se splašení hormonů a otěhotnění s nějakým blbečkem. Z té představy se začínám potit. S hyperhidrózou není pocení žádnou ojedinělou událostí. Chci tím říct, že se díky hyperhidróze potím nad rámec běžného pocení, potím se hyperpřespršlivě, a to za jakékoliv teploty. Proto si k tělu nikoho moc nepouštím, *upocená* nemoc ze mě dělá odtažitou osobu a významnou zákaznici drogérií. Spotřebou voňavek předčím i profesionální fify, přebití mého pachu se holt neobejde bez řádné zásoby aerosolů.

Sedím na zadním sedadle SUV. V dopravní zácpě trčíme minimálně od prvohor. Mám sto šedesát pět centimetrů, padesát

kilo, dlouhé hnědé vlasy a světlou pleť, která se dovede hezky opálit. Prsa mě svou velikostí vždycky deptala. Na druhou stranu mě z nich nebolí záda. Z toho lze usuzovat, že nejsem žádná křehulka, když vepředu unesu náklad jako šerpa. Venku je sníh a stmívá se. Zimu bytostně nenávidím, koho taky baví brzké stmívání? Řídí máma. No, spíše drží volant. Auto víc stojí, než jede. Půlden strávený v zácpě se projevuje na atmosféře. Jediný, kdo je nad věcí, je můj pes Košťá. Prý v něm koluje krev staforda a jezevčíka. Kombinace zní hrozivě, ale jedná se o pěkného šviháka. Oproti stafordovi je menší a není takový svalovec. Na sedadle spolujezdce sedí Adam, můj adoptivní táta. Žije s námi od mých osmi let, takže mu bezmyšlenkovitě říkám táto. Je to právě on, kdo si titul táta opravdu zaslouží. Takže, když řeknu táta, myslím právě toho adoptivního.

Ale konec idylickým slovům, v autě je dusná atmosféra a žehrám o samotě. Člověka až zamrzí, že rodiče nepracují dvacet čtyři hodin denně, sedm dní v týdnu. Přestože své rodiče miluji, někdy bych je nejraději neviděla. Vytáčí mě jejich dotazy, proč se tvářím tak kysele. Aby ne, když se sami nechovají o nic lépe. Pochopte, vážení rodičové, stačí mě upozornit a sundám si sluchátka, nemusíte hned vyvádět, že vás ignoruji. Košťá leží vedle mě a nechává si líbit škrabání. Celkem mu závidím jeho pohodu. Sice ho občas překvapí dupnutí na brzdu, ale jinak se po celou cestu tváří spokojeně.

Nenávidím nikdy nekončící utírání mého čela. Nesnáším upocené čelo! Dokážu být nesnesitelná, když nemám v dosahu umyvadlo. Kdyby se v dopravní zácpě objevila bomba, tak se lidé při úprku umlátí dveřmi. Tak moc tu je těch smradlavých mašin. Nesnáším auta. Je v nich málo místa a často se před vás dostane pomalý řidič. Mám ztuhlá záda. Od rána jsem si neprotáhla nohy. A co se děje s mým zadkem? Škoda mluvit. Výlety autem jsou pro mě torturou – nemám umyvadlo! Dlaně i plosky nohou mě díky potu nesnesitelně svědí. Ještě že jsem holka a nikomu nemusím vysvětlovat, proč si holím podpaží. Alespoň mi na chlupech nekysne běložlutý hnus. Abych to shrnula, mám kila navíc (která údajně

vidím jenom já) a smrdím. Po světě trajdá nespočet úchylů, takže by si inzerát s výše zmíněnou charakteristikou zajisté našel zájemce o rande. Ale o úchyly mi skutečně nejde.

Máma opět operuje se svou oblíbenou větou: „Šíříš negativní energii,“ samozřejmě je adresována mně.

Stěhujeme se.

Co máma přišla o zaměstnání, je příjemná asi jako prodavačka u pokladny. Vyhodili ji kvůli neuvěřitelné ptákovině. V práci bývají na počítačích nainstalované různé *vychytávky*, které zaměstnavateli umožňují hlídat podřízené. Cítím zadostiučinění, když se rodičům oplácí podobnou mincí za to, co dělají nám dětem. Máma měla z pekla štěstí, že v její firmě zkoušeli software vyhodnocující způsob psaní na klávesnici. Něco jsem si o tom zjistila na internetu. Věc se má takto: program si všímá, jestli při psaní váháte a máte hodně překlepů. Tohle všechno jsou údajně příznaky psychických problémů. Její šéfové prostě nechtěli riskovat, že jí jednoho rána šplouchne přes maják a všechny je tam postřílí. Říkají tomu prevence!

A teď zpátky k našemu cestování: když není práce, je potřeba zvednout kotvy. Takže jedeme do Prahy. Zatím to ale vypadá, že bychom stihli postavit druhou Prahu, než bychom do té původní vůbec stačili dojet.

Táta pohladí mámu. Táta je na chlapa hodně pozorný. Občas by se pozabíjeli, ale už jenom jejich slintavé vrtochy dokazují hloubku jejich vztahu. Od kamarádek jsem si vyslechla mnoho pepných historek, jak přistihly své rodiče v ložnici. U nás by se to ovšem nestalo, už jen proto, že ctíme soukromí a klepeme. Mí rodiče v začátcích mé puberty správně usoudili, že se o samotě občas *utrhnou ze řetězu*, proto zavedli klepání. A popravdě, představa, že je nachytám, mě nechává chladnou. Co naděláte s přirozenou součástí života? Člověk se časem otrká, když má za tátu mého tátu a za

mámu mou mámu. Kdybyste viděli ty jeho přiblblé pohledy, když se k ní škrade, aby ji zezadu objal a políbil... Občas mi jejich oslintávání vadí. Připomínají mi tím riziko, že se jednou ke mně přikrade nějaký hrdina, který mě bude chtít obejmout a políbit. Kdyby se takový hrdina objevil, emigruji na jiný kontinent! Představa, že se k mému zpocenému tělu přitulí kluk, vyvolává paniku.

„Kdybychom hráli Dračí doupe, sešlu na auta rezivějící zaklínadla,“ vtipkuje táta. Zaslýchla jsem ho jen kvůli nečekanému restartu mobilu. *Super*. Pitomý krám! Takhle to dopadá, když empétrojku vyměníte za mobil.

Máma povzdechne.

Už aby se mobil nahodil! Nemusím být vědma, abych věděla, co bude následovat.

„Byl bys té lásky a mlčel?“ větší respekt může mít leda cirkulárka, která vám hodlá upřít celou délku ruky.

Táta si neodpustil povzdechnutí. Vsadím tři pětky, že koulí očima.

Máma se chce *vyzpovídat*. „Celou cestu pitomé kecy. Už mi třeští hlava. Víc bys mě dojal mlčením než kytkou na Valentýna.“

„Snažím se ti zvednout náladu,“ brání se táta rezignovaně.

„Snažíš se špatně,“ zavrčí. Táta ji pohladí po hřbetu ruky. „Prosím tě, teď ne! Potřebuji svůj prostor, čehož se mi v tom stupidním autě nedostává,“ praští do volantu.

„To nikomu z nás,“ připomíná shovívavě.

Občas mám dojem, že si od ní táta nechává hodně líbit. Máma je poslední dobou sobecká a většinu času odsekává. Táta ji přesto přede mnou omlouvá a její chování dává na vrub frustraci ze ztráty zaměstnání. Jenomže oproti němu mám menší zásoby shovívavosti.

Mámě zbělají klouby na ruce. Volant si skrze její stisk zažívá peklo. „Děkuji, že mi připomínáš, jak jsem neschopná.“

„Už toho mám dost!“ zavrčí táta. „Bral bych jako výhru ve Sportce, kdybys přestala být taková...“ nedořekne. No ne, táta má taky své odsud posud!

Zahlédnu ceduli se sympatickým nápisem Objížďka. „Mami!“ skočím jim do hádky. Přednedávnem jsem si vyslechla, že mám sexy hlas. Škoda, že od houmlesáka, který byl sexy asi jako hnědka na bílých trenkách. „Mami!“ sundám sluchátka z uší. „Napravo od nás je objížďka! Je prázdná! Máme neuvěřitelné štěstí, že jsme hned u kraje, klidně k ní můžeme vyrazit!“ Musím se zastat svého hlasu. I pár normálních kluků ho pochválilo. Sice mezi ně patřil i zpocený David, ale chápu, že ne všichni kluci voní. Kdesi jsem slyšela, že na druhých nesnášíme naše vlastnosti. Takže... nesnáším upocené lidi.

Táta hledí na GPSku. „Objížďka není na mapě.“

„Taky to je pěkný krám,“ máma má lepší náladu. „Není divné, že na tu cestu nikdo nesjel?“

„Nejspíš víc věří GPS než silničnímu značení,“ hádá táta.

„Já ti nevím,“ pochybuje máma.

„Sice GPS v oněch místech hlásí pole...“ Táta se po mně ohlédne. Nadšeněji než já nevypadá ani slepice, kterou zachrání z jatek. „Tři jsou pro,“ zahlaholí táta. Koukne na Kost'u. „A jeden se zdržuje hlasování.“

Existuje hodně abnormalit. Abnormální znamená něco, co je nad rámec normalnosti. Jako třeba obří nádor na krku, takže pak nevíte, kde přesně končí ramena a začíná hlava. Jedeme skrz mlhu abnormálně dlouho. Zničehonic je všude abnormální množství smogu. Všichni v autě zarytě mlčíme a oddáváme se přemýšlení nad liduprázdnou celnicí, u které nás nikdo nezastavuje. Přitom všechny reflektory svítí a ani uvnitř celnice není tma. Každopádně, každé mrně ví, že celnice jsou na hranicích mezi dvěma státy, avšak Praha není u hranic... Museli jsme tudíž zabloudit. Schengenský prostor by sice vysvětloval liduprázdnost celnice, jenže tahle celnice vypadá udržovaně a přes okna jsou vidět zapnuté monitory. Důvod, proč nezastavujeme a nejdeme nahlédnout dovnitř, spočívá v oknech pocákaných krví. Podobně vypadá vesnice navazující na celnici. Rozstřílené domy jsou postaveny pouze podél silnice. Zvlášť skličujícím dojmem působí asi šest metrů vysoká betonová zeď obklopující úzkou a protáhlou vesnici. Nejsem sama, koho znepokojuje, že je ámen se sněhem. Je prostě fuč. Večerní obloha jakbysmet. Táta odhaduje viditelnost skrze mlhu na pět metrů. Mnohem dál od vesnice projíždíme kolem dvou bytelných a rozsáhlých hradů, ke kterým vedou vesnické zdi. Díky silným hradním světlometům vidím siluety stojící na ochozech, které připomínají raketové baterie.

Výmoly zohydily silnici a díky drkotání si málem otlučeme hlavy o vnitřek auta. Ted' pro změnu najedeme na mazlavé bláto. Myčka aut při čištění našeho SUV zkratuje z přepracovanosti. Nikdo se nepokouší cokoliv prohodit. Pouhé povzdechnutí by rozpoutalo bitku mezigalaktického významu. Planety by vybuchovaly po tuctech. Máma se snaží odvracet riziko smyku. Auto klouže ze strany na stranu. Znepokojuje mě zvuk hrabajících pneumatik. V blátě bych se vyčvachtat skutečně nechtěla. Což mě nemine, pokud se do bahna zaboříme.

„Vozovka,“ ukazuje táta před nás.

„Už bylo načase!“ usměje se máma soustředěně. „Držte nám

palce, pokud zahučíme do toho marasu, tak máme po ptákách.“

Škoda, že mi hlava nefunguje jako telka, nejraději bych přepnula na jiný kanál. Není moc příjemné, když s vámi auto nakládá jako pračka s prádlem.

Konečně! Jedeme po asfaltce.

„Jo! Zvládli jsme to! Jsi úžasná!“ táta políbí mámu.

Kost'ovi se viditelně uleví. Při kodrcání vypadal dost nešťastně. Po pár ujetých metrech motor zdechne. Což se *hodí*, když jste v mírném kopečku. Kupodivu jedeme šnečím tempem pořád dopředu, to znamená směrem nahoru. WTF?!

„Neslyším motor,“ *táta není pitomec, to se hned pozná.*

Nalevo je skála a napravo vidíme sráz, jehož konec je bůhví kde. Máma jen udržuje směr. O zbytek se stará kdoví kdo. Kouknu směrem k místu, kde by měla být obloha, ale žádné UFO nevidím. Kost' a zavrčí, když se nad něj nahýbám, abych vykoukla druhým okénkem.

„Žádné UFO nevidím,“ konstatují rodičům.

„Co tě napadá...“ vyřkne táta do ztracena. UFO ho napadlo taky, ale teď hraje *dospělého*.

Mlhovky auta osvětlují tunel vytesaný do skály. Mluvím sice jen za sebe, ale mám dojem, že se nikomu do tunelu nechce. Kňučící Kost' a vycítí náš strach a naježí se mu pruh podél páteře. Nejde o nijak statečného psa. Vjíždíme dovnitř. Fíhá, jsem opravdu nervní. Po táhnoucích se metrech ustoupí naprostá tma lehkému příšeří vycházejícímu z otvorů napravo ve skále. A tak pořád dokola. Dost pitomá rutina, když uvážíte, že auto jede samo od sebe.

Táta se opatrně zeptá mámy: „Zkoušela jsi vůbec šlápnout na brzdu?“

„Aha.“

A auto zastaví.

Koukne na ni dost nešťastně. „Teď už bylo pozdě.“

„Pustila jsem ji.“

Jenže auto se ani nehne. Trčíme v naprosté tmě. Máma se marně pokouší nastartovat. Startér má v paži, jestli tu zdechneme strachy. No jo, auto z druhé ruky...

Otevřou se dveře u táty. Div se neposmolím strachy. „Jdu nás roztlačit.“

Máma ho chytne za paži. „Počkej, ještě to zkusím. Zavři dveře.“

„Bude lepší, když nás roztlačím,“ trvá táta na svém.

„Zkousím nastartovat! Zavři ty dveře!“ máma se o něj bojí.
„Zavřeš je?“

Přiložím pusku k dílu: „Je zbytečné vycházet, když motor každou chvíli naskočí.“

„Přesně tak,“ souhlasí máma.

Táta zamrmlá, jenže ho drží pevně a odmítá ho pustit ven. Táta zavírá dveře a shovívavě kouká na mámu. „Šup, šup, startuj.“

Motor se chová jako nevděčná hysterka, nadělá hluk, ale nic z toho.

Táta obdaří mámu povzbudivým pohledem. „Lásko,“ osloví mámu. „Není zbylí, půjdu nás roztlačit.“

„Dávej na sebe pozor,“ prosí ho. Je učebnicově vystrašená.

„Vždyť máme raťafáka,“ kouká směrem ke Kost'ovi, jako by šlo o

člena protiteroristického komanda. V každém z nás je pár překvapení, ale Kost'a se víc hodí na modela psích oblečků než na roli bojovníka. Táta za sebou zavře dveře a po dlouhé době se zase cítím jako poloviční sirotek. Vidím pouze jeho siluetu. Otočím se na sedadle, abych ho zavčasu mohla varovat před blížícím se nebezpečím. Zadní světla barví jeho kůži do odstínu krve.

Auto se dá do mírného pohybu a máma o to urputněji startuje. Nejhorší je na zvuku stávkujícího startéru nekonečně odkládané očekávání, že teď už se motor podvolí a nastartuje. Táta mi trčí venku. Nechci si domýšlet, co ho tam může potkat. Tlačí auto a zrovna mjíme díru ve skále, kde jsou vidět tlumená světýlka. Že by velkoměsto?

Když zadržujete pláč, máte zaděláno na infarkt, takže nechávám *zdravotně* vykutálet pár slz. Četla jsem moc knih. Viděla příliš moc filmů. Takže si dovedu představit zrůdy vyčkávající v nejtmařejších částech tunelu a podle mě zaručeně nepreferují veganský jídelniček.

Motor naskočí, ještě než vjedeme do přítmí! Konečně! Sednu si a než se táta vypraví ke dveřím, prosviští cosi po mé pravici. Cuknu sebou. Zabolí mě v břiše. Dýchám rychle. Kost'a se rozštěká. Prsty zarývám do sedadla. Nejsem schopná mluvit. Jen ať už nastoupí! Tati, pohni! Nemůžu ho varovat. Máma si ničeho nevšimla. Pot se mi rozlzá po těle a vysmívá se mé neschopnosti. V ústech mám suchou poušť. Krk začíná štípat. Krční mandle trpí jako kapr přenášený v igelitce bez vody.

Otevírají se dveře a táta usedá s úsměvem. „Jedeme.“

Chtěla bych mu říct, že ho ráda vidím. Také bych je ráda poprosila, abychom jeli cestou nazpátek. Jenže nejsem schopná otevřít pusu. Rty se mi o sebe nechutně lepí. To cosi se přihnalo do přítmí před námi. Nemůžeme tam jet! Něco tam je! Jenže auto se tím směrem rozjede, protože nejsem schopná mluvit. Jsem špatná dcera. Měla bych se propadnout do pekla a hnit tam jako spadané

podzimní listí. Nohy, ruce i hlava mi ze strachu cukají. Je mi zima. Vážně moc. I kdybych otevřela pusou, pomohlo by, kdybychom se otočili zpátky? Tam je přece taky šero! Jsme v pasti. Pot mě na mrznoucím těle rdousí jako ostnatý drát. Je mi maximálně ouvej. Za hrudní kostí cítím hrozný tlak. Bojím se, aby mi strach neroztrhal hrudní koš.

Naštěstí necháváme tunel za sebou. Jsme svobodní! Nemáte ponětí, jakou mám radost!

2. kapitola

V naší situaci vidím jistou analogii s matematikou. Nechtěla jsem kvůli ní rupnout, proto jsem se jí učila, jako by mě platili od hodiny. Jenže jednou mě postihla ukrutná bolest břicha a já se nestihla našprtat látku. Test jsem přirozeně pokazila, ale známka tomu neodpovídala. Zase trojka. Učitel mě měl za trojkařku a basta. Ať jsem se učila, nebo ne, dostala jsem trojku. Ať jsme trčeli v dopravní zácpě, nebo jsme vynaložili snahu a sjeli na objížďku, zase jsme se zařadili do dopravní zácpy. Informační tabule nás informuje o cíli naší cesty: HABITAT.

Ve své hlavě pořádám olympiádu sprostých slov a DO HÁJE zdaleka nepatří zlatá medaile.

V autě je agresivní ticho. Stačí, aby se někdo jen hlasitěji nadechl, a dojde k roztržce. Z objížďky je nakonec významná zajížďka. Kost'á mi položí hlavu do klína a protáhle zakňučí. Což nebylo zrovna taktické.

Máma dvakrát zabuší do volantů. Táta jí připomene cenu auta. A já zvýším volume u skladby Smile od Avril Lavigne. Chci se kouknout na net, jenže hoplá, nejde! Z kapsy za maminčiným sedadlem vytáhnu Pěnu dní od Borise Viana a malou baterku, abych na čtení vůbec viděla. Čeká nás dlouhá jízda.

Do posmoleného prkénka! „No co je?!“ vytáhnu si sluchátka z uší.

Táta je festovně napružený. „Slečinko, mluv s námi slušně!“

„Dáváte mi holt špatný příklad,“ odseknou.

„Byli byste tak laskaví a přestali se hádat?!“ zavelí máma. Hlavně že právě ona je šéfkuchařem téhle *delikatesní* atmosféry.

Táta se vůči mámě načepýří. „Kde bereš tu drzost mě okřikovat?“ V životě jsem ho nezažila takhle napruženého. Máma podle všeho taky ne. „Chováš se jako totální kráva.“ Ou, neměla bych se jí zastat? Jenže ona se opravdu chová jako kráva. „Jsi snad jediná, koho se tvá výpověď dotkla? Zamyslela ses alespoň na okamžik, jaké problémy nese stěhování pro mou kariéru? Odešel jsem od rozjetého projektu, ksakru! Vidíš si za špičku vlastního nosu?! A Taře taky moc neprospěje, když před koncem prvního pololetí nastoupí na jinou střední. Poslední dobou nejsi nic jiného, než sobecké uražené děcko.“

Ty vole, drsně jí naložil.

„Nemohli byste se přestat hádat?“ zeptám se.

„V první řadě,“ říká táta. „Přestaň rodičům skákat do řeči, když spolu mluví.“

„Jenže vy nemluvíte, hádáte se.“

„Taro,“ máma se snaží o klidný tón. „Neodsekávej tátovi.“

Táta se jaksepatří přidá. „Celou cestu děláš mrtvého brouka, v uších sluchátka. Nejspíš je pod tvou úroveň s námi mluvit,“ uráží se.

Super! Takže si oba svou zlost vylíjí na mě, aby si to mezi sebou vyžehlili! Z jaké vesmírné díry sem přivandrovali, když se takhle chovají?! Překvapuje mě rychlost změny mé nálady. Ze strachu jsem se vzpamatovala hodně rychle. Nervy mám napnutější než struny na kytáře.

„Máš signál na mobilu?“ zeptá se mě táta podrážděně.

Zavrtím hlavou, že ne.

„Skvělé,“ ucedí máma. „GPS taky nefunguje.“ Ve zpětném zrcátku vidím, jak se mračí. „Pokud si dobře pamatuji, tak žádný Habitat v blízkosti Prahy není,“ slyším z jejího hlasu ztrhanost. „My jsme snad zabloudili.“

„Prdlajz!“ ohradí se táta. „Na D1 byla veliká silniční cedule. Nechce se mi věřit, že by ji tam šoupl nějaký recesista. Krom toho jsme neměli, jak zabloudit, jeli jsme přímo a nikde žádná křižovatka.“

„Chceš mi říct,“ máma zvyšuje hlas, „že jsme vyjeli ze zácpy, abychom se do ní zase vrátili?!“ Třískne do palubovky. Komentovat mámin *slovní přednes* nemá cenu.

Táta si opře čelo o zaťatou pěst. *Slovním přednesem* se vůbec nezatěžuje.

Zařadíme se do dopravní zácpy, nad kterou otálí zlatavá smogová mlha zabarvená od mlhovek. V autech je vesměs rozsvíceno, takže vidím dodávku napakovanou haraburdím. Jsme na krajním pravém pruhu dálnice a napravo od nás tuším široký lán lesu.

A víte co? Nehýbeme se. Nejspíš jsme měli *štěstí* v neštěstí, že jsme se vůbec zařadili.

No tohle... Mezi auty prochází skupinka roztodivných lidí se svítilnami na čelenkách a respirátory. Přes ramena mají popruhy držící tácy se zbožím. Připomínají roznašeče hot dogů z amerických filmů. Tihle také pořvávají své nabídky a zastavují u každého auta.

„Nevěřím svým očím!“ táta palicí div nerozlouskne sklo, jak se nahýbá, aby lépe viděl na řidičku ve vytahaném svetru, kraťáscích a s plastovým respirátorem, co vystoupí na střechu své dodávky a teď

si... ehm... střídavě nasazuje respirátor a pokouje vodní dýmku. Všímám si, že respirátor mají všichni lidi lelkující mimo svá vozidla.

V zácpě všeobecně dochází k dost nečekaným jevům. Lidé se protahují vedle svých aut. Klábosí. Koukám za sebe a vidím pána v popředí zástupu dětí, který mi připomene Krysařovo procesí. Zástup prochází úzkou uličkou podél našeho auta. Až na výjimky jsou děti veselé – soudím podle potrhlého poskakování, přes respirátor úsměvy nepoznám. A všichni, bez rozdílu, mají oblečení vhodné k mírnějšímu začátku podzimu. Kam se poděla zima?

„Oni v těch autech chrápou!“ zařve máma.

„Máš pravdu,“ hlesne táta.

„Pak není divu, že má zácpa tempo nebožtíka pod hlínou.“ Máma se naštvě a začne rytmicky troubit. S trochou fantazie by se před naše SUV mohl postavit technař a mlít hlavou.

Řidiči-spáči se zmateně probouzí. U některých je vidět, že v délce spánku soutěžili s mumii.

„Mami?“ No jo, znám vystrašeně. „Přestaň troubit,“ prosím ji.

Jenže je pozdě a pár nevraživců se k nám ospale dobelhá, aby se na nás hodně škaredě koukali a dost škaredě nás prokleli do pátého kolene. Máma se s tátou viditelně uklidní. Aby ne, když jim chce rozbít frňák horda probuzených řidičů. Fascinuje mě výraz rodičů. Hotová nemluvnátka. Možná cítím zadostiučinění, že se uklidnili, ale je podivné vidět své rodiče vystrašené. Kost'a vrčí na nevraživce. Občas se krasavec pochlapí.

„Nejspíš bys neměla troubit,“ říká táta.

„*Ne?! Opravdu?* Jak jsi na to přišel?“ z máminy ironie až zabolí uši.

Riziko nakládačky jim kupodivu nesrazilo apetit na hádku.

Všichni do jednoho se lekne. Na okénko na matčině straně klepe jeden z prodejců. Oslní nás světlo z jeho svítilny. Sundává si respirátor a odhaluje obličej šejdíře a vraha. Máma vrtí hlavou, že nic nechceme. Jenže s prodejcem nezajem nehne a furt klepe. Hlavou vrtí i táta. V prodejci se nezapře tvrdohlavec. Máma sklopí okýnko a málem padneme z puchu. Po něm bych na hajzlík rozhodně nechtěla jít.

Máma se nadechne. „Nic nepotřebujeme, a proto byste mohli přestat klepat na naše auto.“

Kost'ova hrdost velí alespoň tiše vrčet.

Prodejce si nakrátko sundá respirátor, aby se úlisně zašklebil. Bůra, že šlo o pokus o úsměv. Přesně takhle si představuji karikatury na zlotřilé továrníky z dob Olivera Twista. „Paninko, dyť ani nevíte, co vám chci nabídnout,“ brání se. Ani se nedivím, že kolem něj nelítají masařky. Sice smrdí jako lejno, ale jeho neupřímný úsměv bere chuť žít. „Mám zubní pasty,“ povídá nadšeně. „Budou se vám hodit. Komu by se nehodily fajnové zubní pasty? No řekněte, komu?“ mele pantem.

Táta potichu zadrmolí: „Tak proč si sám jednu nekoupí.“

Prodejce se narovná a zařehtá se. Táta se mylně domnívá, že umí šeptat, opak je pravdou. Prodejce se znova sklání k otevřenému okýnku a prohlíží si tátu. Hlas přes respirátor zní nevybíravě výhrůžně. Stejně by mluvil pirát, co vám chce uřezat nohu, aby nasýtil akvářko piraní. „Když vám říkám, že je budete potřebovat, tak vás nepřesvědčuji ke koupi. Koukněte,“ přejede očima zácpu. „Všichni kupují. Kdo nakoupí, je spokojen. Chápete?“ Vůbec, ale vůbec, mi není milé, že pořád stojí u našeho auta. Svou nepřímou výhrůžku stvrdí kývnutím k dodávce nalevo od nás, do které jiná dvojice prodejců kope. Řidič s manželkou uvěznění uvnitř prosí, aby přestali. Marná snaha. Prodejci si odběhnou na krajnici, kde naberou kameny a už je rubou o čelní sklo dodávky. Nedokáží

pochopit šílenost situace. Ostatní řidiči předstírají slepotu. „Chcete Bělenku nebo Pevný úsměv?“ prodejce nám dává poslední šanci.

„Co prosím?“ prodejce vytrhl mámu z šokovaného transu. Máma je zhnusená bezúčelným násilím.

Prodejce se otáčí ke kolegům, kteří dosáhli svého a nakonec prodali své tretky. „Přátelé!“ osloví je. „Byli byste tak hodní?“ hlavou pokyne k našemu autu. Jejich odhodlaná chůze napovídá, že je nic nepotěší víc, než rozmlácení něčí káry. Naběhnou ke krajnici a nasbírají si pěknou zásobičku. Tara, mladá úspěšná videoblogerka, ukamenovaná bandou prodejců zubních past. *Super!*

„Bělenku nebo Pevný úsměv?“ prodejci se musí nechat, že nám dává na výběr. Náš *spasitel*...

Kost'a se po prodejci zuřivě rozštěká. Jeho kumpáni se přibližují k našemu autu s kameny v napřažených rukách. „Je tam všechno v pořádku?“ zakřičí jeden na *našeho* prodejce.

Máma se poddá tlaku, což jí vůbec nemám za zlé. „Za kolik je máte?“ Prodejce žblebtne částku v divné měně. „Promiňte, ale máme jenom koruny a pár eur.“

Snažím se hlazením uklidnit Kost'ů. Chytnout ho za pusku nemám odvahy. Ještě by si mě v tom raplu spletl.

„Cože?“ s prodejcem to málem sekne. „Nedělejte si ze mě prdel! Pánové,“ ohlédne se za sebe. Partičku našťestí zastaví kolega, který přiběhne zezadu a varuje je před vojáky. Po *taktickém* ústupu vyděračských prodavačů se na mě otočí máma a přitáhne si mou hlavu, aby mě políbila na čelo a pohládila Kost'ů.

„V pořádku?“ ohlédne se po mně táta. Kývám, že ano. Nešikovně ke mně vztáhne ruku, aby mě pohládl. „Měl bych se ohlédnout po něčem, čím bych ho příště majznul po tlamě.“

„Proti šutrům nic nezmůžeme,“ řekne máma rezignovaně. Chytá

tátu za paži a opře si hlavu o jeho rameno. Věřím, že ho nečekanou něžností příjemně vykolejila. Táta se ohlíží kolem sebe. „Počkej.“ Mizí z auta ke krajnici a nabere kameny. Mlha příšerně smrdí po smogu. Natolik intenzivní smrádek jsme neměli ani v Ostravě. Hnus! Táta donese kameny do auta a pokládá je pod palubovku, kde mívá nohy. Poprosí mě, abych mu podala svetr, co je na přepážce nad kufrem. „Nedá se tam pořádně dýchat,“ postěžuje si a ováže si svetr kolem pusu. Když se podruhé vrací s další *municí*, povídá: „Jen ať se vrátí a zatočím s nimi jako husita se Skopčáky.“

Kost'a z oken vyhlíží, zda se neobjeví další prodejce, který by s námi chtěl mít cokoliv společného. Myslím, že si užívá nově nabytou funkci hlídače. Kde se to v něm bere? Snad pudy.

„Pane?“ oslovuje tátu voják v bojovém skeletu s průhledným hledím na helmě, v úrovni úst je znát zabudovaný respirátor prohlubující vojákův hlas. Podobné vojákovo vybavení bych čekala u počítačové hry a ne v Evropě. Voják drží podle všeho multifunkční útočnou pušku. „K čemu potřebujete tolik kamení?“

„Dobrý den,“ táta mu nabídne ruku, o kterou voják zavádí jen pohledem. Táta je určitě pohoršen jeho nevychovaností, ale nedává nic najevo. „Právě jsme čelili vydírání od prodejců.“ Ukáže k *ukamenovanému* autu. „Tamtí se dokonce stali oběťmi útoku kamením.“

Voják kývá hlavou. „Ano, bohužel častý jev.“

„Jak nám můžete pomoci?“

Voják se na tátu upřeně zadívá. „Jde o natolik častý jev, že nijak. Nemáme kapacity k ohlídání všech aut. Máme na starosti důležitější věci.“

„Stačilo by pochytat prodejce,“ táta se snaží, aby nemluvil jako otec s nechápavým dítětem.

„Opravdu? Kdo nám dosvědčí jejich vinu?“

„Přece my tři.“

„Opravdu? Co když všichni okolo řeknou, že vám jenom nabízeli své zboží a vy jste naopak napadli je?“

„Promiňte, ale...“

„Žádné ale, jde o častý jev. Jsme proti nim bezmocní. A sám víte,“ hlas má zachmuřený, „že ranní prodejci jsou slabým odvarem toho, co se může dít večer.“

Ranní prodejci? Pohled z auta mi ani náhodou nepřipomíná ráno! Schwálně se kouknu na mobil: je půl sedmé večer! WTF?!

Táta se poškrábe po tváři. „Nevím, protože jsme dojeli tak před půl hodinou.“

„No,“ protáhne futuristicky vyhlížející voják. Nepůsobí posměvačně, spíš s námi soucítí, což je velmi znepokojivé znamení. „Nudit se tu vážně nebudete. Vůbec bych vám neměl dovolit, abyste se vyzbrojovali,“ kývne ke kamenům. „Musíme dbát na to, aby se tu všichni mezi sebou nepobili. Řekněme, že jsem nic neviděl.“ Usměje se na mě. Nakonec je docela sympaták. „Správně máme dohlížet na pořádek, ale je zde tolik lidí a nás tak málo, že nestíháme všechno a lidé si hledí hlavně svého a proti ranním prodejcům nesvědčí. Ze začátku ano, ale když tu trčíte dva měsíce a viníci si to s vámi jdou po propuštění vyřídit, tak to není vhodné podhoubí pro občanskou soudržnost.“

„Dva měsíce?!“ ozvu se šokovaná.

„Miláčku,“ chlácholí mě máma, „obě jsme slyšeli špatně. Jak dlouho jste říkal?“ ptá se vojáka.

„Slyšeli jste dobře,“ říká smutně. „Výletovali jste dlouho,“ pokyne voják uznale. „Nevypadá to, že by se dopravní zácpa měla zakrátko

významně pohnout.“

„Dva měsíce,“ opakuje táta nešťastně. „Proč? Není možné, aby zácpa trvala tak dlouho.“

„Silničáři opravují desetikilometrový úsek, kde je průjezdný pouze jeden pruh pro oba směry, o řízení průjezdnosti se starají semaforey. Dokážete si představit, že jde o zdlouhavé řešení. Bandité se *bohužel* se sabotáží dálnice trefili do špatného období, kdy je na dálnicích vysoká koncentrace aut.“

„Mluvil jste o večeru...“ vyzvídá máma.

„Raději se potom vůbec nevyskytujte mimo auto. Hrozí nebezpečí nájezdu Banditů.“

„Banditů?“ táta neskrývá roztrpčení. „Jsme ve středověku?“

Voják přenesl váhu těla na druhou nohu. „Tři dny zpátky začali útočit. Ještě nevíme, zda jde o Temné, nebo o teroristy z Lozumentu. Když jsme se snažili kontrolovat prostor ze vzduchu, sestřelili dva naše vrtulníky. Ještě chvíli potrvá, než se s nimi vypořádáme. Pak se pustíme do prodejců. Padli jste mi do oka, jste jiní než ti okolo. Proto vás tu budu často kontrolovat. U prodejců alespoň za peníze dostanete zboží. Banditům o pouliční prodej opravdu nejde. Bylo by dobré, kdybyste si své cennosti dobře schovali a měli tak na směnu s prodejci. Je důležité se tu nenechat okrást, stává se to, někteří se natolik bojí prodejců, že raději kradou, aby jim měli, čím zaplatit. A hlavně mějte na paměti, že Bandité jsou krvežízniví. Pokud se jim postavíte na odpor...“ nechá zbytek věty beze slov.

Uběhly hodiny a my se nepohnuli ani o píd'. V autě je vydýchaný

vzduch, ovzduší je cítit znečištěním, proto vůbec nevětráme. Když byl táta pro kamení, potvrdil nám, že je venku výrazně tepleji než na D1. Jako by byl se zimou šmitec.

„Zapomněli jsme se vojáka zeptat, kam jsme se to vůbec dostali,“ říká máma a promne si unavené oči.

Táta si prokřupne krk. „Ačkoliv se zdá být v pohodě, dost mě znervózňuje jeho vybavení. Vypadá mnohem futurističtěji než prototypy americké armády. Na něco podobného by se ta česká těžko zmohla. Nechápu tedy, proč mluví česky. Celé to něčím zavání.“

„A koho myslel těmi Temnými?“

Táta otevře zadní dveře, aby se Kost'a mohl vrátit do auta.

Vzpomenu si na svého biologického otce a jeho román o cestování do jiného světa. Trošku, maličko, hodně velký úlet! Měla bych přestat myslet na krávovinu. Ale fanoušek sci-fi se ve mně nezapře. Co když jsme se opravdu dostali do jiného světa?

Maminčin odraz ve zpětném zrcátku neplýtvá povzbudivostí. Omotá si kolem pusy triko, a přes tátovy výhrady, vyleze z auta. Vrací se bledá. Nemá pomalu sílu na to, aby pořádně zavřela dveře. Musí jí s tím pomoci táta.

Tak mě napadá, kdo z nás tří má tak pitomou noční můru!

Táta si promne spánek. „Museli jsme sníst něco zkaženého. Musíme mít halucinace.“

Nebo jsme hráči bizarního RPG v dokonalém světě umělé reality!

„Jsou tu vojáci,“ podotkne máma. „Co když tu došlo k havárii chemikálií. Nebo nás bombardoval Írán s chemickými zbraněmi, a proto máme halušky. Vždyť tu má každý respirátor!“

To zní rozumněji než mé sci-fi bláboly. Halucinace dávají smysl.

„Raketa by k nám z Íránu nedoletěla. To by ji dávno sestřelilo Turecko.“

„Taky mohla letět nějak nízko, ne? Stealth! Nebo... Panebože, vždyť bohatě stačí, když si terorista vyrobí něco v kuchyni!“

„Mami?“ polknu. „Tati? Slyšíte to?“

A najednou přestávám myslet. Očaruje mě pár sněhových vloček klesajících z oblohy. Spustím okýnko, abych jednu chytila do ruky. Vždyť je na ně teplo! Na vločky ano, ale ne na popílek.

Kost'a vrčí.

At' už jsme kdekoliv, je jasné, že jsme v pěkném maléru. Sice to nevidíme, ale výstřely z automatických zbraní pozná každý, kdo se minimálně koukl na Události. Kameny nám jsou na prd.

Táta: „Doufejme, že vojáci mají dobrou mušku.“

Nesnáším násilí, snesu ho leda ve filmu, tam jde o fiktivní úmrtí, a pokud jste někdy viděli něco od Tarantina, tak je smrt občas i sarkasticky vtipná. Jenže ne v reálu.

Jakoby odnikud, ale přitom odevšad, vřeští hysterické hlasy. Do háje, zní to, jako by je kus po kusu porcovali a před jejich očima pojídali. Bandité, Bandité, Bandité, snažím se v opakování najít radu, jak se s Bandity vypořádat. Místo toho v hlavě pořádám další ročník olympiády ve sprostěárnách. Snažím se nesložit strachy.

Ze zadu kolem auta probíhá dav k smrti vyděšených lidí.

Zvědavci z blízkých aut vystupují, aby zjistili, co se za námi děje. Nedaleko mých dveří v tlačenci upadne kluk. Než se stačí zvednout, probíhající lidi ho opět pošlou k zemi, a pak se už nezvedne. Ve filmu by šlo o *křoví*, o komparz, ale pro mě to je víc než momentka. Na chvíli, když přes tělo zrovna nikdo neběží, vidím jeho podupaný obličej. Do háje, do háje!

Odnaproti vybíhá deset futuristicky vybavených vojáků. Šípy se od nich odráží, ale dva vojáky sejme velice schopný snajpr. Zasažení vojáci měli samozřejmě po celou dobu ukazováček poctivě na spoušti a teď, když byli smrtelně zasaženi, dostali do něj křeč a z jejich zbraní prskají jiskry jak z hlavní vylétá jedna kulka za druhou, dokud se nevystřílí zásobníky. Zbýlých osm vojáků se kryje za auty a snaží se zpozorovat útočníky. Rozkřičím se, když několik kulek roztrhne boční okénka. Rychle se položím na zadní sedadla. Kost'a se mi schovává pod nohama. V autě je z ničeho nic příšerné ticho. Nejsm schopná slov. Rodiče mlčí. A to mě dost děsí. Zvenku cítím spáleninu. Nekontrolovatelně se roztřesu. Kvůli potu musím smrdět jako prase. Nedokážu se pohnout, zasáhla mě kulka? Zabila kulka rodiče? Přes slzy nevidím.

„Jste v pořádku?“ nakoukne do auta náš známý voják. Střelba neutichá.

Vyzvracím se do místa pro nohy, kam jsme přes den dali batohy s nejnnutnější výbavou. Bezva. Ztěžka ze sebe vyloudím, že jsem v pohodě.

„Do řitě!“ uleví si máma. Žije!

„Potřebujeme se schovat!“ vychrlí ze sebe táta. Žije! „Proč jste nás neukryli?“

„Ticho!“ utne tátu voják. „Zhasněte světla!“ Zpozorní a jde s připravenou zbraní podél auta. Okolím se nese zvuk z megafonů. Všichni motoristé mají zhasnout světla, abychom nebyli snadné cíle. Vojáci potom budou schopni účinněji likvidovat Bandity. Po

výbuchu granátu slyším, jak šrapnely otečkují naši karosérii. Tohle náš voják nemohl vydýchat.

„Musíme se odsud dostat!“ rozhodne táta.

„Máme přece SUV!“ uvědomí si máma poděšeně.

Střelba se přiosťruje a přibližuje. Musíme být v epicentru útoku Banditů. Slyším, jak zbylí vojáci žádají o posily.

„Co chceš dělat?“ ptá se mámy.

„Vypadneme odtud! Jsme úplně na kraji, vyjedeme na louku!“

„Jen se modleme, ať nám nezdechne motor.“

Pořád ležím. Pneumatiky se protočí a mě to přirazí k opěradlům.

„Přikrčte se!“ zařve táta.

„Šíp. Autem nám proletěl šíp,“ špitnu šokovaně.

Před sebou mám jen tátovo opěradlo, o které se praštím hlavou, když máma do čehosi narazí. Taktak jsem nepřistála na svých zvratcích.

„Zapněte si pásy!“ zavelí máma.

Snažím se v tom nadsakování sednout, je to kumšt.

„Do řitě, s těmi světly jsme úžasně *nenápadní*,“ uleví si máma a její obava se vyplní, protože nám auto provrtá několik kulek.

„To se pomátli?!“ řve táta. „Proč po nás vojáci střílí.“

Taky je možné, že nás snajpují Banditi. Kdo ví. Kost'a mi pod nohama pokňukává. Taky neudržel žaludek na uzdě.

„Zhasni, zhasni světla!“

„Nic neuvidíme!“ ohradí se máma.

„Pokud nezhasneš, je po nás!“

Kvůli pláči mám plný nos, musím dýchat pusou, protože se při nadskakování nedovedu vysmrkat. Hlavy nám melou sem a tam, auto snad chvíli letí ve vzduchu, ječím o závod. Così nám nad autem zasviští, a pak to vybuchne daleko od nás u kraje lesa. Chvíli jedeme po rovince podél lesa, takže vidíme, jak šlehají jiskry z kulometů helikoptéry. S náboji opravdu nešetří. Nemilosrdně kosí prostor za námi. Určitě útočí na Bandity. Vyšle druhou, třetí raketu. Do háje, randál, jako by se otevřely brány pekelné. Auto znova naskočí a po nasednutí na všechna čtyři kola se ozve znepokojující zvuk, jako by nám někdo s hodně ostrou katanou rozřezal podvozek. Venku zuří válka a my stojíme! Vrtulník se na poslední chvíli snaží zvednout, ale i tak ho sestřelí raketa, trosky letí do všech stran a velký kus se nám právě přikutálí těsně k čumáku auta.

„Měli bychom pobrat batohy a zmizet,“ řekne táta.

„A kam prosím tě?!“ vyjede po něm máma.

„Schováme se do lesa, tady jsme děsně na očích.“

„Teď z lesa sestřelili vrtulník. Opravdu se tam chceš schovat?“ chrlí ze sebe máma nevěřicně.

„Tady jsme na očích. Les není až tak daleko, poběžíme k němu příkrčení, a až tam doběhneme, budeme extrémně potichu. Pojd'te!“

„Tati, já je pozvracela,“ brečím.“

„Miláčku,“ koukne na mě. Nevidím mu do obličeje, vidím jen obrys hlavy. „To vůbec nevádí,“ řekne mile a překvapivě klidně. Vyjde ze dveří a řekne, ať máma vystoupí jeho dveřmi. „Hlavně pohněte,“ nejančí, je klidný, až nakonec uvěřím, že má všechno pod kontrolou. Otevře zadní dveře, vytáhne všechny batohy a než vystoupím s Kost'ou v náručí, mají s mámou batohy na zádech a

mně nasadí ten zbylý. Vzduch děsně smrdí. „A teď nahod'te tempo!
A buď'te ticho, ať nás neuslyší“

Táta běží první, v ruce drží teleskopickou tyč a nůž. Tyhle nástroje smrti k nám propašoval sympatický voják. Doufám, že se táta nedostane do situace, ve které by to musel použít. Na okamžik pomyslím na zpocený flek, co mi vznikne pod batohem.

I když nebyl na vodítku, tak nám Kost'a nikdy neutekl, takže běží na volno těsně u nás a vůbec ho nepoznávám. Působí odhodlaně. Nestojím o to, aby kdokoliv z mé rodiny za nás nasazoval krk. Nechci, aby někdo z mých milovaných byl zraněn, když by mě bránil, nebo... Ať mi nikdo neumře! Když utíkáte před hrozbou smrti, nebrečíte. Jenom se snažíte nezakopnout. Běh je vysilující. Ve tmě se neběží dobře. Hlavně když nemáte páru, jestli nevběhnete přímo mezi Bandity. Od zácpy se k nám nese nervy drásající vrískot a neutuchající střelba.

Už jsme v lese. S přibývajícímí metry je vzduch vlhčí a lépe se dýchá. Slyším žaby. Rodiče se se mnou snaží sladit tempo. Závidím Kost'ovi fyzičku. Je zvláštní, že pes, jehož denní náplní je válení si šunek, je schopen stejného tempa i ve chvílích, kdy skoro umírám vyčerpáním. Půda pod našima nohama je kyprá. Tlumí náš běh. Naštěstí není bahnitá, aby nás prozradilo čvachtání. Ledový vzduch mě pálí v krku. Snažím se dýchat nosem, ale moc mi to nejde. Jestli přežijeme dnešní večer, bude mě ráno děsně škrábat v krku.

Od zácpy se k nám táhne nesnesitelně protáhlý křik člověka, kterého snad napichují na kůl.

Běžíme v šeru houštím. Nalevo od nás cosi zašramotí. Zatraceně!

„Nalevo!“ křiknu před sebe.

Jenže pozdě. Zleva se po mámě vrhne tmavý flek a odhodí ji do houští napravo. Po fleku ani památka. Po mámě jakbysmet!

„Aneto!“ zařve táta úzkostí. Než se stačí vrhnout do houští za mámou, porazí ho další flek, který se opět objeví z houští nalevo. Táta se válí na zemi a má vyražený dech. Nůž i teleskopická tyč mu vypadly z rukou. Naštěstí se na nůž nenabodl! Kost'a se vrhá po fleku, hryže ho do nohy. Flek kleje ostošest. Jiný flek (zase zleva) nakopne Kost'u do zadku, ten se skutálí na záda. Poslepu nahmatám v podřepu kameny. Chytám je do rukou a házím po prvním fleku, který chce nakopnout ležícího tátu. Trefím ho do krku. Druhý zakuklený flek stojí ke mně zády. Nemám pochyb, že se za kuklou schovává hnusná ošklivá tvář vraha, který nemá problém ublížit i nemluvněti. Je celý v černém. Na sobě má jakousi upnutou kombinézu, na zádech má na popruhu moderní kuši a toulec se šípy. Na opasku má pistoli a plno dalších kapsiček, nevím, na co. Je obutý ve vojenské obuvi. Kost'a se staví mezi nás a zuby dává najevo, že se ke mně Bandita přiblíží jenom v případě, když překoná jeho ostré zuby. Kost'ův štěkot nezná slitování. Bandita zaváhá. Nakonec se ztratí v houští napravo. Než stačím doběhnout k těžce oddychujícímu tátovi, vrhne se k němu jiný Bandita a táhne ho za nohu do houští.

Táta na mě křičí: „Uteč! Zachraň se! Uteč!“ hlas se ztrácí v dálce. Mámu ani neslyším. Vrhám se do houští a jediné, čeho docílím, je bolestivé pleskání větví do mé tváře.

„Tati! Mami!“ řvu, co mi hlasivky dovolí.

Nechápu, jak Banditi proběhli houštím, jsem mnohem menší než oni, a přesto je pro mě neprostupné.

Vracím se zpátky na pěšinu, abych se vydala za mámou. Chci si vzít tátův teleskop a nůž, jenže tam nejsou. Nebo jsem musela vyběhnout o kus dál, což se mi nezdá.

„Mami! Mami, ozvi se! Slyšíš mě? Mami!“

Kost'a štěká po dvou vkusně oblečených lidech, kteří se objeví v místě, odkud jsme sem s rodiči přiběhli. Drží se za ruce a ve volných

rukách třímají malé samopaly připevněné k ramenním popruhům. Taky jsou celí v černém, ale oproti zbytku Banditů nemají kukly a kombinézy. Jsou spíše oblečení na procházku po městě. Oba mají tříčtvrteční kabáty. Ženin kabát je zapnutý na všechny knoflíky. Mužův je rozepnutý a triko do vé zvýrazňuje vypracovaný hrudník. Přes tričko má popruhy s noži a malou sekyrkou. Dále mají kalhoty a vojenskou obuv. A právě vojenská obuv jako jediná část oděvu *ladí* se zbraněmi. Jinak jsou skutečně chic.

„Hroznato, její vlasy vypadají krásně,“ řekne žádostivě žena.

Muž mlčí. Řekla bych, že obličej mu zohyzd'ují vyryté nápisy. Snad žiletkou, ty vole.

„Nejprve ji vykoupeme, není nic horšího než načichlé vlasy,“ zašklebí se žena.

Hroznata se usmívá. Co tím k čertu myslíš?!

„Abychom byli formální, jmenuji se Vojslava. Jak říkají tobě?“ Mlčím. Vojslava podezřívavě pozoruje Hroznatu. „Koukáš na ni, jako by ses s ní chtěl... *sblížit*,“ má hádavý hlas. „Takové pískle se nemůže rovnat mé spalující vášni. Ale nevěřím, že neexistuje chlap, kterého by nelákala představa zaučování písklete,“ řekne kysele. „Její vlasy s vůní, která na vlasech zůstane, budou stačit, aby sis připadal, že laskáš pískle, ty můj vášnivý ohavo,“ když mluví, kouká na mě. Jako bych pro ni byla pouze noční košilkou.

Z Kost'ova štekotu si pramálo dělají. Snažím se ho k sobě přivolat. Stačila by dávka z automatu a je s ním ámen.

Jako by k nám zprava mířila tsunami. Bandité zamíří se samopaly do míst, odkud se ozývá dusot a šumění. Do prostoru mezi námi vběhne skupina čtyřnohých plazů podobných varanům. Jenže tihle jsou vysocí po pás. Bandité je zasypávají kulkami. Pár jich hned umírá, jenže z houští se valí další a další. Asi je vyděsila bitva u dálnice. Využívám příležitosti a беру s Kost'ou nohy na

ramena.

Utíkáme hlouběji do lesa. Slyším, jak Vojslava vztekle vyřvává, že chce mé vlasy. Kost'a se mnou drží krok. I rodiče se mnou drželi krok a už jsou beztak mrtví. Chci na Kost'u zakřičet, ať utíká, seč může, jenže nemám tu odvahu a hlavně nestačím s dechem. Jednou zahneme, kam zahnu já. Jindy zahneme, kam zahne Kost'a. *Demokracie v praxi*. Upadnu, protože zakopnu o vlastní nohu. Kost'a se ke mně vrátí a kontroluje prostor za námi. Neslyším ničí dusot. Po celé věčnosti, co ležím na mechu, mi dochází, že nás nepronásledují.

3. kapitola

Pláč mě asi vyčerpá. Vzbudím se leknutím. Člověka vystraší, když se probudí, aniž by si pamatoval, proč vlastně šel spát. Je hrozná tma. Kost'á leží v klubíčku vedle mě. Poslepu pokládám na jeho srst ruku a totálně zdřevěním. Ne, tohle nemůže být Kost'á! Nemůže! Prostě nemůže! Chápete? NEMŮŽE! Ne. Prosím, ať to není Kost'á! Snažně prosím. V puse mám mazlavý hnus. Mám žízeň a další slzy mě jen vysušují. Je mi blbě. Asi se zase pozvracím. Jsem v háji. V totálním háji. Není možné, aby mi Kost'á umřel! Není! „Kost'o,“ jsem šokovaná, jak nakřápnutě zní můj hlas. Kdybych nebyla v lese sama, klidně bych si svůj hlas spletla s cizí holkou. Nahmatám Kost'ův obojek. Nedýchá. Je mrtvý.

Musela jsem omdlít. Místo tmy je snesitelnější šero. Řídká mlha opravdu nesmrdí po znečištění. Alespoň si s každým dalším nádechem nezadělávám na rakovinu. Postrádám paprsky světla prořezávající se kostkou tmy jako motorovky. Nad tou představou se musím smutně pousmát. Kámoška Lenka by k mému přirovnání nebyla šetrná, řekla by, že mívám divné kecy. Na můj vkus je mívala ona. Prý se vdá za bohatého prince a bude žít v blahobytu. Tohle řekla sedmnáctiletá holka... Upozornila jsem ji, že jistější bude, když

si peníze vydělá svou pílí a nebude ze sebe dělat socku a škemrat u manžela o peníze na novou kabelku. Všechny tyhle všední vzpomínky mě rozesmutní.

Les je světem sám o sobě. Stromy musí být opravdu vysoké a jejich houževnaté koruny dost husté, aby vytvořily hráz proti znečištění. Na pařezech impozantních stromů bych mohla mít pokojík. Do výšky asi tří metrů mají stromy holé větve čekající na nepozorného kolemjdoucího.

Zesnulý Kost'a působí dojmem roztomilého spáče. Má zavřené oči, takže nejspíš umřel ve spánku a netrápil se. Co si bez něho počnu? Mé poslední spojení se životem, s rodiči. Cukne mu noha. Leknu se a od těla se neohrabaně odtáhnu. Když se protahuje, nevydržím a natáhnu se k němu. Zavrčí, protože jsem ho polekala. Objímám ho kolem krku a pusinkuji ho. Nahmatám jeho bušící srdce a nechápu, co se vlastně stalo. Buď jsem blouznila, nebo byl opravdu mrtvý a teď ožil. Vzpomínáte na filmy, kde se mrtvý ocitá na loďce, která se oddaluje od břehu jezera? Mrtvý leží, nebo si povídá s dávno zemřelým známým, a pak si uvědomí, že ho mezi živými stále někdo potřebuje, chopí se vesel a alou zpátky ke břehu. Stalo se to i Kost'ovi?

Je čas zvednout zadky a kamsi vyrazit. Jenže kam?

Cosi zmerčím. Koukám do místa, kde jsou mladší stromy těsně u sebe. Našli nás. A já nemám sílu utíkat.

Mám chuť zařvat, ať si pohnou, že na to nemám celý den. Děsně *stateční* pitomci. Fakt *drsňáci*. Dovolovat si v přesile na ženy a děti. Jak se vždycky tenhle typ idiotů naparuje, když jsou se svými

kumpány. O samotě jsou smutní, čumí na chodník pod sebou a jsou nešťastní ze svého stupidního života. Ale v partě stejných ničemů najednou znají smysl života. „Tak si pro mě pojd'te, srabi!“ neberu si servítky, protože je mi všechno fuk. „Na co čekáte? Už máte mé rodiče! Tak si doplňte sbírku. Nenávidím vás!“ vztek ve mně roste tak rychle, že kdybych byla Hulk, rvu stromy i s kořeny a házím je po Banditech, kteří se tak *statečně* schovávají za stromy. Ceníم zuby. Kost'a cení zuby. Něčí maminka bude muset ošetřovat *statečného* synka, protože mu s Kost'ou uděláme bebí.

„Ma tánylyë, je nutno tolik křičet? Jsme přece v lese,“ smířlivý ženský hlas se ozve za mnou a teoreticky by mě mohl uklidnit. „Ava aista.“ Jenže nečekané věci pokaždé rozhodí. „Ještě nás kvůli tobě najdou nepřátelé,“ její hlas snad cvičí jógu, je totálně relaxační. Obličej má pomalovaný maskáčovým make-upem. Ty vole, elfka! Ty uši!

Les víc připomíná kouzelně barevnou pohádku. Procházíme místem, kde je barevné tlumené světlo. Vychází ze středu květů velkých jako stočené lidské tělo. Květy leží rovnou na zemi, nejspíš nemají stonek. Jsou rudé a mají bílé puntíky. Taky procházíme kolem stromů s jemně světélkujícím mechem různých barev. Možná se po lese procházela víla s kouzelnou hůlkou a rozpustile rozsvěcovala, co jí přišlo pod ruku. Krása.

Elfka se jmenuje Alyohtë. S Kost'ou jdeme po její pravici. Než jsme se vydali na cestu, přistoupila ke mně, aby mi odkryla vlasy a koukla na mé uši. Fakt divné. Kost'a ani nehlesl. Alyohtë má uši výrazně zašpičatělé. Na elfku mi přijde drobná, je dokonce o cosi menší než já. Takhle jsem si elfy nepředstavovala. Třeba je ve svém kmeni za liliputa. Což jí taky řeknu.

Vezme to celkem sportovně. „Je pravda, že má prabába byla vyšší.“ Líbí se mi její spodní čelist. Je výrazná, ženská, a když mluví, svůdně špulí rty. Chlapi z ní musí šílet. V civilu musí být koketa.

Její oblečení nepůsobí přímo elfsky, má maskáče. Kdo z elfů měl v Pánovi prstenů maskáče? Vlasy má schované pod čapkou. Oči má určitě začarované. Jinak si nedovedu vysvětlit tu hypnoticky blankytně modrou. V ruce nese moderní kuši, až se leknu, zda nejsem s Banditkou. Ale... Nechce se mi věřit, že by zrovna ona... Na zádech má batoh, snad z celtoviny. Není nijak naditý, má v něm asi jen to nejnnutnější. Toulce s krátkými šípy má po stranách batohu. U boku jí visí žabikuch dlouhý jako můj loket!

„Doufám, že se ti doma za tvou výšku nesmějí,“ projevím soucit. Snažím se získat kladné body. Ozve se ve mně zárodek investigativní reportérky, takže se snažím hltat každý detail. Alespoň od svého nejistého osudu získávám drobný odstup.

„Patřím mezi nejvyšší elfy,“ odpovídá trpělivě.

„Ou,“ podivuji se. „To pak babička musela nad všemi vyčnívat.“

„Patřila mezi menší.“ Mám dojem, že kdybych se jí ptala, jak často chodí na latrínu, bude její hlas pořád znít jogínsky klidně.

„Jsem zmatená,“ přiznávám se.

„Byly doby, kdy jsme byli vyšší.“

„Jak to?“ Snad ji mé vyptávání nevytočí.

„Válka.“

„Cože?“

„Ve věku války je málo jídla. Za stovky let trvající války jste nám mnohokrát vyplenili naše lesy, takže jsme se museli uskromnit, proto tak moc nerosteme. Z malého množství jídla moc

nepovyrosteš.“

Babča mi nadarmo neříkala, že pokud nebudu jíst, tak budu malá. Jenže když moc jím, připadám si tlustá. Při svých sto šedesáti pěti centimetrech bych se nerada dostala nad padesát dva kilogramů.

„Nejsem z Habitatu,“ reaguji na její výtku stydlivě. „Jsem z České republiky, z Ostravy. Stěhovali jsme se do Prahy. Jak to, že umíš mou řeč?“ Nesnesu, když si bude myslet, že patřím mezi ně, mezi ty, kteří plení jejich les. Hlavně nesnesu fůru představ, co se mi mezi elfy může stát, pokud mě budou mít za dívku z Habitatu!

Poprvé v její tváři vidím jiný výraz než klid. Pohrdání. „Znám tvou řeč, protože je životně důležité umět řeč nepřátel. Nepřekvapuje mě, že zapíráš svůj venédský původ, Venédové jsou úskoční a ulhaní. Prodali byste své matky, abyste se vykoupili z problémů.“

Klesám na kolena a držím ruce před očima, ze kterých tečou hektolitry slz. Proč se jenom musím rozbřechet před elfkou? Kost'a poskakuje kolem mě a čumákem šťouchá do mých rukou a tváří. Neví, co dělat, aby mě potěšil. V životě bych nezaprodala svou mámu ani tátu! Tohle přehnal! Vůbec mě nezná!

Přes hradbu svých rukou nevidím výraz elfky, ale hlas ji prozrazuje. Uvědomuje si, že nejsem Venédka? „Kde máš rodiče?“ Pokud chtěla změnit téma, tak se jí to FAKT nepovedlo.

Promluvím, až zastavím pláč. Tváře mám ulepené, opravdu *chutné*. Na rtech cítím sůl. „Unesli je. Nevíte, kam je mohli odvléct? Pomůžete mi je najít?“ dělám ze sebe totálního trotla. Ponižuji se před ní, a podle všeho zbytečně, elfka postává pusta výrazu pochopení. Chci své rodiče! Zpátky! Ted'! Hned! Nadechnu se, snažím se uklidnit, abych... „Jsou živí?“ Jsem slabá. I na kolenou se sotva udržím. „Žijí ještě? Nebo je..., nebo je zabili?“

„Kdo unesl tvé rodiče?“ mluví tak klidně, protože mi chce prodat rtěnku z Avonu? Víte jak – může se přetrhnout, aby na mě udělala dojem, a pak mi podstrčí oční stíny za deset pěttek.

„Byli jsme v zácpi a pak nás přepadli Bandité. Snažili jsme se utéct, ale ukradli mi je!“

„Málěo,“ pokyvuje hlavou. „S nimi jsou jenom problémy. Nikdo neví, odkud se vzali. Vstávej, seldě,“ sklání se ke mně. Chytá mě pod rameny, chce mě zvednout.

„Ne,“ začínám hysterčit. „Ne! Nesahej na mě!“ hlas mi přeskakuje, jako by šlo o rachot vybuchujících petard. Kost' a začne po elfce štěkat. Jen ať ji odežene!

„Taro,“ promluví zase jogínsky. „Taky jsem přišla o rodiče,“ hlas snad ani nevychází z její pusy, ale snáší se ke mně z korun stromů. Představuji si kroutící se lístky napodobující mluvící pusy. „Mé rodiče zabili Venédové. Obětovali se za mě. Víím, jak se cítíš. Ale pochop, že s tím dneska nic nezmůžeš. Dovedu tě do našeho města Taulě a tam se uvidí, co s tebou.“

Dovolím jí, aby mi pomohla na nohy.

Čím hlouběji jdeme do lesa, tím je v něm více světla. Koruny stromů jsou sice hustší a neprostupnější, ale krom zářících květin tu ještě poletuje hodně světlušek, o kterých mi Alyohtë říká, že to jsou duše mrtvých elfů. Uvědomím si, že jsem neskutečně propocená a všímám si, že se kvůli tomu chovám odměřeněji. Asi jde o podvědomou obranu, aby se ke mně lidi nepřibližovali.

Když se jí zeptám, kdo jsou vlastně Venédové, vysvětlí mi, že jde

o národ, kterému patří Habitat.

Taky mi vypráví o smogu, který zahaluje celou planetu. Ano, řekla celou planetu! Podle všeho bych měla být na cizí planetě, kde je dýchatelno pouze v lesích. Taková blbost! Za znečištění může Habitat nedbající o životní prostředí a řada ekologických katastrof jako sopečné erupce a války, během kterých Habitat vypaloval velké kusy elfích lesů. Katastrofy měly za následek, že přežily jen ti nejprizpůsobivější druhy. Otřesná představa, jsem na cizí planetě přežívající v postapokalyptických podmínkách.

„Tady ti musím zavázat oči,“ říká Alyohtë. „Velitel by neskoušel, kdybych cizinci ukázala cestu k našemu městu.“

„No,“ nejsem nadšená, „když je to zapotřebí.“ Srdce se mi rozbuší strachy, když mi kolem očí uvazuje šátek.

Drží mě za paži, a když dojdeme k náročnějšímu terénu, popisuje mi, kam mám šlápnout.

„A jakou pozici ve městě vlastně zastáváš?“ ptám se Alyohtë.

„Jsem válečnice,“ říká prostě. „A ty?“

„Já? Chodím do školy. Na střední, do druháku. Je blbé, že jsem před koncem pololetí měnila školu, budu mít fofr,“ melu kraviny. Je ve hvězdách, jestli se mi vůbec poštěstí nastoupit na pražskou střední...

„Už jsme tady. Bud' opatrná a řid' se přesně mými pokyny. Jinak by sis mohla pěkně nabít pusu. Je tu dost kamení. Za chvíli ti šátek sundám.“ Řídím se podle jejích pokynů, ale i tak si několikrát málem zvrtnu kotník. Komusi řekne: „Aiya!“ Načež jí nějaký muž zpěvavým hlasem odpoví: „Mantúliě.“

Klouže to. Radí mi, kam dát ruku, abych se o ni mohla opřít. Zebe mě chlad a je tu vlhko. Klesáme už docela dlouho.

„Au!“ nakopnu se do holeně. Šátek mi opravdu sundává. Tak tohle jsem nečekala! Stojíme na velkém prostranství rozlehlé jeskyně, na jejíž vrchol nemám šanci dohlédnout. Silná světla jsou na stěnách jeskyně nepravidelně rozmístěná. Dokonale nahrazují sluneční světlo. Jsem dost překvapená, když mi Alyohtë řekne, že nejde o reflektory, ale o druh svítícího mechu, který dokáže svým světlem nahradit slunce. Dvacet metrů před námi stojí starobylý strom s nepředstavitelně obrovskou listnatou korunou se žlutými květy. Na kmeni nesmírně obrovitého stromu by mohlo stát parkoviště. Nedohlédnu na jeho špičku, tak moc je vysoký. Připomíná masivní mrakodrap. Místo trávy tu roste mech, který obrůstá i nadivoko ležící kameny a balvany. Po mechu se producírují ptáci podobní pávům, jenže oproti pávům jsou křiklavě rudo-žluto-zelení, mají střapaté rudé číro a rudé oči. Kost'a zaujatě očichává okolí. Mech tlumí naše kroky. Ještě před chvilkou jsem při chůzi dělala randál a teď neslyším došlápnutí. V dálce napravo od stromu je rybník, do kterého vtéká voda z hlučného vodopádu. Ve vodě si hrají děti s čímsi, co připomíná úhoře.

Alyohtë ukazuje na monumentální strom. „Taulë, naše město. Taulë znamená mohutný posvátný strom.“

To sedí.

Před stromem je kamenná stavba se strážemi. Z ploché střechy vedou ke koruně stromů silná lana. Stráže mají oproti Alyohtë těžké samopaly a oblečení typičtější pro elfy. „Mantúlië,“ pozdraví ji strážní, kteří jsou stejně jako ona o kousíček menší než já. Pro mě žádný pozdrav nemají. Rentgenují mě podezřívavýma očima. Na čele, obou tvářích a na bradě mají po jednom temně zeleném klínovém znaku. Oba elfové mají stejný znak na čele. Připomíná písmeno F, kterému chybí spodní zobáček a ten horní má zkosený směrem dolů. Nad pochroumaným F jsou ještě dvě tečky.

„Rauna?“ zeptá se Alyohtë jeden z elfů. Jsou nesmírně krásní a svalnatí. Normálně mě svalovci nechávají chladnou, jenže tito jsou...

elfí svalouši. A v tom je podstatný rozdíl! Je mi celkem jedno, o čem si povídají, hlavně že si můžu užívat slastné mravenčení. Když ke mně jeden z nich vykročí, hlavou se mi prožene myšlenka, že bych se mu na místě poddala. Ať se klidně všichni koukají. Všechno je mi jedno! Místo toho mě ovšem nevybíravě chytne za zápěstí, až mi ho málem rozdrť. Začínám si uvědomovat, že cosi není v pořádku.

Alyohtë se staví mezi nás a výhruzně se zeptá: „Ma táanalyë? Quildë!“ Alyohtë se otáčí ke mně a jak mě strážný pustí, zavelí: „Jdeme dovnitř.“

Uvnitř jsou další strážní. Taky mají na obličejích znaky a na čele opět stejný znak jako ti venku. V zadní části prostě zařízené místnosti stojí výtah z dřevěných fošen. Vezmu Kost'u do rukou. Když vejdemo do výtahu, strážní se opřou o madla dřevěného kola a díky tomu, že při chůzi roztáčejí kolo, stoupáme ke koruně stromu. Není moc příjemné ztrácet pevnou půdu pod nohama, když lana, co vás drží ve vzduchu, vržou. Stoupáme pomalu. Vidím kamenné stáje s čímsi podobným hnědým koním. Nohy mají pruhované jako zebry a hlava připomíná jelení hlavu bez paroží.

„Na nich jezdíte?“ ptám se.

„Pro přesun po taurě jsou mnohem lepší než stroje.“

„Taurě?“

„Les,“ usměje se.

Elfové se stávají titěrnějšími a hluk vodopádu tlumenější, čím hlouběji jsme v koruně stromu.

Zeptám se na znaky a Alyohtë mi odpovídá: „Jde o vytetovaná písmena z elfí abecedy. Písmeno na čele je počátečním písmenem ze jména města Taulë. Toto písmeno vždycky ukazuje město, odkud elf pochází. Písmeno na bradě je počátečním písmenem jména samotného elfa. Znak nalevo je zase prvním písmenem jména

matky a to právě odkazuje na otce.“

„Taky je máš?“ zeptám se udiveně.

„Samozřejmě, jen je teď přes maskování nemůžeš vidět.“

„Proč byl ke mně strážce nevybíravý?“

„Nikdo nechce, aby se po našem městě promenádoval Venéd.“

„Jenže já opravdu nejsem Venédka! Myslela jsem, že to víš!“

„Jak bych to mohla vědět, když tě znám chvíličku?“ odvěti klidně.

Super.

Až na blondátého elfa v bohatě zdobené tunice je čtvercová audienční síň prázdná. Na pár výjimek je celá šedá. Podlaha je z velkých parket. Podél tří stěn jsou vyvýšeniny k sezení, přes které jsou přehozené těžké koberce a k opření slouží pevné polštáře. Uprostřed je hranatý bazének probleskující barvami duhy. Na stěnách, podél kterých jsou místa k sezení, jsou mozaiková okna. Na všech stěnách jsou překrásné rytiny zobrazující elfí dějiny. Výjevy z dějin jsou i na kobercích a polštářích.

Elf Failon od dob Rudolfa II. moc nezestárl. Patří mezi poslední dlouhověké elfy pamatující první válku mezi elfy a Habitatem. Dnešní elfové se dožívají maximálně sta let. Když se Failon za panování Rudolfa II. přátelil s alchymistou Edwardem Kelleym, neměl ještě na obličeji tetování. Tetování Tanna byla na planetě Palurin zavedena necelých dvě stě let nazpátek.

Na planetě Zemi se dříve elfové s lidmi přátelili a bojovali bok po

boku. Jenomže idylka neměla dlouhého trvání a soužití se v rychle měnící domovině stalo *nekomfortní*. Před tisíci lety elfové našli první průchod červí dírou vedoucí ze Země na planetu Palurin. Další nálezy průchodů elfové využili pro přesun ze Země na Palurin, kde chtěli začít žít od znova a bez problematických lidí, kteří měnili Zemi k nepoznání. Elfí rody do té doby nebyly semknuté. Ze začátku se musely na Palurinu utkávat s řadou nepřátel, o kterých předtím nevěděly, že na planetě žijí. Nízká inteligence nepřátel byla vykoupena bestialitou a odhodlanou krvežíznivostí. Průchodů postupem času nevysvětlitelně ubývalo, až elfové věděli jen o Anglickém. Průchod zůstal pro elfy vítaným způsobem, jak si obstarat věci, které nebylo možné na Palurinu získat. Ale hlavním taktickým přínosem byl neustálý přehled o směřování lidstva tak, aby mohli zavčasu zaregistrovat potenciální nebezpečí hrozící od lidí. Elfové se totiž nespokojili s myšlenkou, že by zůstal jenom Anglický průchod. Věřili, že existuje víc neobjevených průchodů, a proto se snažili o neustálou připravenost na případný lidský útok. Báli se rizika objevení dosud neznámých průchodů lidmi.

Ve víře v další existující průchody je utvrzovalo zatoulané obyvatelstvo českých zemí, které se v průběhu dějin na Palurinu objevovalo. Přes Průchod se na Palurin dostávaly i ztracené vojenské jednotky různých mocností, které mnohdy elfům pomáhaly v bojích proti hrozivým nepřátelům.

Za dob Rudolfa II. přišel k elfu Failonovi potomek zbloudilého husity žijící na Palurinu. Měl pro elfa šokující zprávu, v jeho rodině se po generace dědila vědomost, kde se Český průchod přibližně nachází! Protože se elfí výprava měla vydat do země, kde elfové neměli absolutně žádné zázemí a tisíce let tam žádný elf nepáchl, využila Anglický průchod a vyhledala v Anglii alchymistu Edwarda Kelleyho, který pracoval ve službách Johna Deeho. John Dee byl ve své době pokládán za největšího učenice. Dee se s Kelleyem chystali na cestu do Prahy, kde byla alchymie, díky Rudolfu II., v nebývalém rozkvětu. Elfové v Kelleyem našli potřebný potenciál, vysvětlili mu, co mají v plánu, a dali mu dvě masivní koule ze slonoviny, které v

sobě měly prášek měnící olovo ve zlato. Rudolf II., kterého alchymie fascinovala, byl z Kelleyho schopnosti měnit olovo ve zlato nadšen, a tak ho bohatě odměňoval. Díky tomu elfové získali zázemí i předsunutou základnu pro další hledačské výpravy, o kterých nikdo z lidí (krom Kelleyho) neměl ani potuchy. Dodnes se traduje, že Kelley tvrdil, že mluví s anděly. Když elfové v začátcích nechtěli, aby jim Kelley rozuměl, mluvili mezi sebou mateřštinou a Kelleymu se elfština jevila jako andělský jazyk. Krom toho jsou elfové andělsky krásní, proto se nelze divit, že je ze začátku měl za posly nebes.

Failon si občas vzpomene, jak před staletími rázoval chodbami hradu Hněvín, kde byl Edward Kelley uvězněn. Ten po svém druhém zpackaném útěku přišel o nohu a trpěl neuvěřitelnými bolestmi. Jeho ztrápená manželka doufala, že mu jde Failon pomoci od bolesti. Jenomže Failon se mu šel pochlubit s báječnou novinkou – konečně našli Český průchod! Kelley byl radostí bez sebe a uklidněný úspěchem si vzal jed – bolesti byly nesnesitelné, nemohl déle trpět. Bylo zvláštní vidět kdysi energetického Kelleyho, jak pozbyl všech pohybů. Tolik jim posloužil, bez Kelleyho pomoci nemusela elfí výprava skončit úspěchem. Failona vždycky zajímalo, jestli je něco pravdy na tom, co kolovalo o Kelleymu, odhrnul mu proto ze spánků vlasy. A skutečně, zvěsti nelhaly, opravdu neměl uši.

Dnes se ví o jediném fungujícím Průchodu, a to o Českém okupovaném venédském Habitatem. Habitat u Průchodu postavil nárazníkovou vesničku obehnanou zdmi, jelikož potřeboval zachytávat pozemské zbloudilce se stoprocentní úspěšností. Zbloudilci tak neproklouzli na Palurin, aniž by je Habitat nezajal a nezotročil. Elfové neví, zda Venédové našli další průchod, samotní elfové už žádný jiný neobjevili. Elfí zvědové ovšem přišli na to, že i Českému průchodu končí životnost, postupně slábne.

Failon se zatváří kysele. Přechází po síni a prohlíží si rytiny. Díky venédské okupaci Českého průchodu, se elfové nedostanou ke zbraním ze Země, které by jim mohli pomoci ve vleklé válce.

Vojenská nadvláda Habitatu je na Palurinu nebývalá a ani kdyby se všechna elfí města nakrásně spojila do jednoho útoku, tak nemají šanci proti dominantní všesíle technologického hegemonu. Kdysi hrdé rase elfů nezbyvá, než se schovávat v jeskynních městech, jinak by nepřežila ničivé nájezdy mnohem vyspělejší venédské armády.

„Už když jsme na Palurinu budovali nový svět, měli jsme každého zbloudilého člověka zabít!“ drmolí si pro sebe v elfštině. „Ještě za mého života Habitat padne,“ tváře se mu nehezky zkříví vztekem.

Do síně vchází mladý elf. „Můj pane, Alyohtë přivedla dívku tvrdící, že je z druhé strany Průchodu. Má venédské uši.“

„Přiveďte ji,“ řekne rázně dlouhověký.
